

ἀποδιώκωμεν ἐν γένει μετὰ περισσοτέρας ἐπιμελείας καὶ δι' ὄλων τούτων τῶν προφυλακτικῶν μέσων θὰ προσπαθήσωμεν νὰ περιορίσωμεν τὴν φυματίωσιν, τὴν φοβερωτάτην αὐτὴν ἀσθένειαν τῶν Εὐρωπαίων, ἐξ ἧς μεγάλη πλήθη ἀνθρώπων ἀποθνήσκουν κατόπιν μυρίων ὀδυνῶν καὶ βασάνων.

(Ἐκ τοῦ γερμανικοῦ.)

Θ. Χ. ΦΛΩΡΑΣ

ΜΙΑ ΠΑΡΑΣΗΜΟΦΟΡΙΑ

ΔΙΗΓΗΜΑ

Ἐν τάγμα ἐθνοφυλακῆς, ἐφ' οὗ ἡ ἀφοσίωσις ἦτο ἀναμφισβήτητος, ἀνέμενε παρατεταγμένον ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ δημαρχείου. Οἱ ἄνδρες συνωμίλου ἀθύμως, οἱ δὲ ἀξιωματικοὶ προσεποιούντο τοὺς θαρραλέους. Αἰφνης ἀντήχησεν εἰς τὴν ὁδὸν καλπασμὸς ἵππου, πάντων δὲ τὰ βλέμματα ἐστράφησαν πρὸς τὴν πύλην. Κατεσπυσμένως εἰσέρχεται εἰς ἀξιωματικὸς τοῦ ἐπιτελείου, ὑπασπιστῆς τοῦ ὑπουργοῦ τῶν στρατιωτικῶν καὶ στρέψας τὸν ἵππον του διευθύνεται πρὸς τὸν ὄμιλον τῶν ἀξιωματικῶν.

— Κύριε ταγματάρχχα, λέγει μεγαλοφώνως, οἱ ἀντάρται, ὡς λέγεται, ἀνεγείρουσι καὶ ἄλλα ὀδοφράγματα ἐπάνω εἰς τὸ προάστειον τοῦ Ἁγίου Διονυσίου.

— Κάποιος μάλιστα διατείνεται ὅτι καὶ ἡ Πύλη τοῦ Ἁγίου Διονυσίου ἐκυριεύθη παρ' αὐτῶν, εἶπεν ὁ ὑπασπιστῆς τοῦ τάγματος.

— Δὲν εἶνε ἀληθές· τώρα ἔρχομαι ἀπ' ἐκεῖ.

— Καὶ ποίας διαταγὰς ἔχετε; ἠρώτησεν ὁ ταγματάρχης.

— Νὰ πέμψητε μίαν διμοίριαν πρὸς κατόπτεισιν ὑπὸ ἓνα ὑπολοχαγόν.

— Πολὺ καλὰ! Ὑπολοχαγὲ Λεροά!

— Μὲ συγχωρεῖτε νὰ τελειώσω . . . Κατόπιν θὰ μεταβῆτε μετὰ τοῦ τάγματός σας εἰς τὴν εἰσόδον τοῦ προαστείου Ποασσονιέ . . . Ἐκεῖ, ἂν σὰς προσβάλλῃ ὁ ἐχθρὸς, ὅπως εἶνε πιθανόν, θ' ἀντιστῆτε ἕως ὅτου σὰς ἔλθουν ἐπικουραία.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ὁ ὑπασπιστῆς, στρέψας καὶ κεντήσας τὸν ἵππον του ἀπῆλθε μετὰ τῆς αὐτῆς ταχύτητος.

Ὁ ταγματάρχης καὶ οἱ περὶ αὐτὸν ἀξιωματικοὶ παρηκολούθησαν αὐτὸν ἀπερχόμενον διὰ τοῦ βλέμματός ἀφῶνοι. Ἄν ἦτο ἡμέρα, εὐχερῶς θὰ διεκρίνετο ὅτι οἱ πλείστοι ἐξ αὐτῶν ἦσαν φρικωδῶς ὄχρροι.

Ἐν τούτοις ὁ μόνος ἐξ ὄλων ὅστις σχετικῶς ἐτῆρει καλλίτερον ἦθος ἦτο ὁ ταγματάρχης. Ὁ βαθμὸς, βλέπετε, ἐπιβάλλει ὑποχρεώσεις. Οἱ στρατιῶται του τὸν ἀπεκάλουν βαμβάκοσκουφην, διότι εἶχεν ἐμπορικὸν κατάστημα τοιοῦτου εἶδους καὶ μικρὰν ὑπόληψιν εἶχον περὶ τῆς ἀν-

δρείας του. Αὐτὸς ἀπ' ἑτέρου πολὺ ὀλίγον ἐξετίμα τοὺς μαχητὰς οὓς διώκει.

— Ὑπολοχαγὲ Λεροά, εἶπε διὰ φωνῆς ἠχηρᾶς, ἀναλάβετε τὴν διοίκησιν τῆς διμοιρίας, καὶ προχωρήσατε εἰς τὸ προάστειον τῆς Μονμάρτρης μέχρι τῆς ὁδοῦ Καδέ· θὰ εἰσελθετε εἰς τὴν ὁδὸν Κοκενὰρ καὶ θὰ φθάσετε, χωρὶς νὰ ἐκθέσετε πολὺ τοὺς ἄνδρας σας εἰς τὰ πέριξ τῆς εἰρκτῆς τοῦ Ἁγίου Λαζάρου. Ἐκεῖ θὰ πληροφορηθῆτε περὶ τῶν συμβαινόντων καὶ κατόπιν θὰ στραφῆτε πρὸς τὸ προάστειον Ποασσονιέ.

— Πολὺ καλὰ, κύριε ταγματάρχχα, ἀπήντησεν ὁ ὑπολοχαγός· μίαν στιγμὴν μόνον νὰ πῶ ἓνα ποτηράκι καὶ ἀμέσως πηγαίνομεν.

Ὁ θυρωρὸς τοῦ δημαρχείου, ὅστις δὲν τὰ εἶχε χαμένα ὅπως οἱ ἄλλοι, ἐφρόντισε νὰ συστήσῃ πρόχειρον ποτοποιεῖον εἰς τὸ πρόστοον, εἰς ὃ ἦγε κλιμαῖζ ἐκ πέντε βαθμίδων.

Ὁ Λεροά διευθύνθη πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο.

— Κάμετε γρήγορα, ὑπολοχαγέ, εἶπεν ὁ ταγματάρχης.

Ὁ ἀξιωματικὸς εἰσῆλθεν ἐσπυσμένως εἰς τὸ ποτοποιεῖον, διέμεινεν ἐπ' ὀλίγον ἐντὸς αὐτοῦ καὶ ἀκολούθως ἀνεφάνη ἀπομάσσων τὰ χεῖλη διὰ τοῦ ἀντιστρόφου τῆς χειρίδος του. Σύρων τότε τὸ ξίφος ἠθέλησε νὰ κατέλθῃ καὶ τὰς πέντε βαθμίδας ὀρηκτικῶς, ἀλλ' ὁ πῦς του ἐσφαλε καὶ πεσὼν ἐκυλίσθη εἰς τὸ λιθόστρωτον τῆς αὐλῆς.

— ὦ, τὸν καυμένον! εἶπεν εὐσαρκὸς τις λοχαγός, ὅστις ἐφοβεῖτο τὰς πτώσεις καὶ πολλὰ ἄλλα ἀκόμη.

— ὦ, τὸν πονηρόν! . . . ἐψιθύρισεν εἰς λοχίας.

Πλείονες τῶν τριάκοντα ἀνδρῶν ὤρμησαν καὶ ἀνήγειραν τὸν Λεροά.

— Δὲν εἶνε τίποτε, . . . δὲν εἶνε τίποτε ἔλεγε διμοίρια ἐμπρός! . . . μὰρ! . . .

Ὁ ὑπολοχαγὸς ἵστατο καλῶς ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ σκέλους, ἀλλ' ὅτε ἠθέλησε νὰ πατήσῃ καὶ τὸν ἀριστερὸν πόδα καὶ νὰ στηριχθῇ ἐπ' αὐτοῦ, κατέπνιξε στεναγμόν. Ὁ δὲσπιστος λοχίας ἐμειδία. Τέλος πάντων ἀπεδείχθη ὅτι ὁ Λεροά δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ βαδίσῃ· ἀπεφασίσθη λοιπὸν νὰ μείνῃ εἰς τὸ ποτοποιεῖον, ἕτερος ὑπολοχαγός ἀνέλαβε τὴν διοίκησιν τῆς διμοιρίας καὶ τὸ τάγμα μετέβη νὰ καταλάβῃ τὴν ὀρισθεῖσαν θέσιν.

Ὁ Λεροά κατ' ἀρχὰς ἐξέτεινε τὸν πόδα του καὶ τὸν ἀφῆκεν εἰς στάσιν ὀριζόντιον. Πλὴν μετὰ τὴν παρέλευσιν ἐνὸς τετάρτου τῆς ὥρας ἠγέρθη.

— Δὲν εἶνε τόσον σοβαρὸν ὅσον ἐνόμιζα, εἶπε· πηγαίνω νὰ ἐνταμώσω τὸ τάγμα.

Ἐχώλαινεν ἀκόμη ὀλίγον, ἀλλ' ὅπως ἴδηποτε κατώρθωσε νὰ ἐξέλθῃ εἰς τὴν ὁδόν. Τὸ ὠρολόγιον τοῦ δημαρχείου ἐσήμανε τὴν μίαν μετὰ τῆ

μεσονύκτιον. Ἡ πόλις δὲν ἐθορύβει ὡς συνήθως, κατειλημμένη οὖσα ὑπὸ ἀνησυχίας. Πέραν μόνον πρὸς τὸ μέρος τῆς Βελλεβίλης καὶ τοῦ Μενιμοτάν ἠκούετο θόρυβός τις ὑπόκωφος καὶ κᾶπου κᾶπου μακρὰν πυροβολισμός τις ἀντήχει ἐν τῷ μέσῳ τῆς σιγῆς.

— Ἄμ, δὲ θὰ πάγω ἐγὼ νὰ μὲ σκοτώσουν ἐκεῖνοι οἱ κακοῦργοι! . . . εἶπεν. Σπολλάετη!

*

Ἡ χολότης του εἶχε παρέλθει. Ἐβάδιζε μὲ βῆμα νευρικῶς ἐσπευσμένον διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν ὁδὸν Ὁτεβίλλης, ὅπου κατῴκει. Ἐνῶ δὲ ἐπορεύετο, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὅτι ἀνοησία θὰ ἦτο νὰ ὑπάγῃ ἐκεῖ ὅπου διετάχθη:

— Μπα! . . . ἐμὲ δὲν μοῦ ἀρέσουν αὐταὶ αἱ ἱστορίαι! . . . Ἐγὼ δὲν εἶμαι κακός. Δὲν ἔχω ὄρεξιν νὰ σκοτώω τοὺς ἄλλους· διατὶ ν' ἀφήσω νὰ μὲ σκοτώσουν ἐμέ;

Ἐκ διαλειμμάτων σκιαὶ ἀπαίσιοι διαβατῶν διωλίσθαινον παρὰ τοὺς τοίχους· εὐχερῶς ἐμαντεύοντο τὰ ὑπὸ τὰ ἱμάτιά των κεκρυμμένα ὄπλα. Ὁ Λεροᾶ ἀνυπομόνως ἐσπευδε νὰ εὐρεθῇ ἐν ἀσφαλείᾳ. Καὶ μήπως εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ ἐκτεθῇ εἰς κίνδυνον; ἡ σύζυγός του τὸν ἐλάτρευε καὶ δὲν ὄφειλε τάχα αὐτὸς νὰ εὐρίσκειται πλησίον τῆς, νὰ τὴν καθησυχάσῃ, νὰ τὴν προστατεύσῃ ἀπὸ τῶν κινδύνων ἐξ ὧν ἠπειλεῖτο ἡ πόλις;

Εἰς ἀπόστασιν διακοσίων μέτρων ἀπὸ τῆς οἰκίας του ἤρχισε νὰ τρέχῃ, κρατῶν εἰς χεῖρας τὸν κολεὸν τοῦ ξίφους του. Τί δαιμονισμένος ἐκεῖνος ὁ θυρωρὸς νὰ τὸν ἀφήσῃ ἔξω νὰ κτυπῶ δύο τοῦλάχιστον λεπτά! . . . Ἐπὶ τέλους εἰσῆλθεν. Ἀνέρχεται, ἀνάπτει ἐν κηρίον καὶ δράττει εὐσταθῶς τὴν κλεῖδα τῆς κατοικίας του, ἣν εἶχε παραλάβει μαζί του.

Ἐξημμένος, συγκεινημένος ἐκ τῆς συναισθησεως τῶν κινδύνων οὓς διέτρεξε, διευθύνεται μετὰ σπουδῆς πρὸς τὸν θάλαμον τῆς συζύγου του διὰ νὰ τὴν καθησυχάσῃ, εἰσέρχεται καὶ εὐρίσκειται ἀντιμέτωπος ἐνὸς ἄλλου ἀνδρός, ὅστις ἠτοιμάζετο νὰ ἐξέλθῃ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν. Μία κραυγὴ ἐκφύγει τῶν χειλέων του, κραυγὴ ἀγανακτήσεως. Ὁ ἀγνώστος προσπαθεῖ νὰ φύγῃ, ἀλλὰ κατὰ δυστυχίαν δὲν γνωρίζει καλῶς τὰ μέρη τῆς οἰκίας καὶ ἀναγκάζεται ν' ἀποδεχθῇ τὴν θέσιν του.

Ἡ σκηνὴ ἔλαβε τότε χαρακτῆρά τινα ἐπισημότητος. Ὁ Λεροᾶ δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ μὴ ἐνοήσῃ τί συνέβαινε καὶ κατείχετο ὑπὸ ἀγρίας ὀργῆς. Ὀλίγον ἔλειψε νὰ ἐπιπέσῃ κατὰ τοῦ ἀγνώστου, ἀλλ' οὕτως εἶχε κατασκευὴν ἀρετὰ στιβαρὰν καὶ εὐρωστον.

— Νὰ δαρθῶ κηρύλας!, ἐσυλλογίσθη ὁ Λεροᾶ· θὰ ἦτο πάρα πολὺ κωμικόν!

Ἡ σύζυγος εἶχεν ἤδη λάβει τὴν γενναίαν

ἀπόφασιν νὰ κρυβῇ που εἰς τὰ βάθη τοῦ δωματίου. Τὸ τρίτον πρόσωπον τῆς κωμωδίας ταύτης, ὅπερ εἰρήσθω ἐν παρόδῳ, ἦτο εὐεδῆς νέος, ἀνέκτητε τὸ θράσος του καὶ προσκλίτων εἶπε:

— Κύριε, εἶμαι εἰς τὰς διαταγάς σας!

Ἄν ὁ Λεροᾶ δὲν περιεβάλλετο στολὴν στρατιωτικὴν, ἂν ὡς ὑπολοχαγὸς δὲν ἔφερε παρὰ τὸ πλευρόν του κρεμάμενον ξίφος, πιθανόν νὰ ἐστελλεν εἰς τὸν διάβολον τὸν ἄθλιον αὐτὸν ὅστις ἀφοῦ προσέβαλε τὴν τιμὴν ἤθελε νὰ πῆῃ καὶ τὸ αἷμά του. Ἄλλ' ἀφοῦ ἦτο ἀξιοματικὸς! . . . ὄχι, ἦτο ἀδύνατον!

— Πολὺ καλὰ, κύριε, εἶπε· θὰ δεχθῆτε τοὺς μάρτυράς μου πρὸ τῆς ἐνάτης.

— Διατὶ; ἀπήντησεν ἐκεῖνος· διατὶ νὰ περιμένωμεν ἕως αὔριον; Ἐχετε τὰ πιστόλιά σας· εἰς τὸν δρόμον κάτω μάχονται ἄς ὑπάγωμεν τώρα, κύριε, νὰ ἐξοφλήσωμεν τὸν λογαριασμὸν μας.

Ἦτο διαβολάνθρωπος αὐτὸς ὁ χριστιανός!

Ἐχετε δίκαιον, εἶπεν ὁ Λεροᾶ μὲ φωνὴν ἤρεμον. Πηγαίνωμεν!

Καὶ ὁ ὑπολοχαγὸς παραλαβὼν τὰ πιστόλιά του ἐξῆλθε μετὰ τοῦ ἀντιπάλου του.

*

Ἄς τὸ ὁμολογήσωμεν ἀμέσως· ὁ Λεροᾶ ἤλπιζε ν' ἀπελευθερωθῇ τοῦ ἀγνώστου ἐκείνου δι' ἐνὸς οἰουδήποτε μέσου. Τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἐφθασαν εἰς τὴν ἑως τότε σιωπηλὴν λεωφόρον, τουφεκοβολισμὸς ἀντήχησε διαμειδόμενος μεταξὺ τῶν παρὰ τὴν Πύλην τοῦ Ἁγίου Διονυσίου ἀνταρτῶν καὶ τοῦ ἐν τῷ προαστείῳ Ποασσονιὲ τάγματος. Ὁ ὑπολοχαγὸς ἐκπλαγείς ἠθέλησε νὰ ὀπισθοδρομήσῃ πρὸς τὴν ὁδὸν Ὁτεβίλ, ἀλλ' ἐσταμάτησεν αἰφνης, ἐξήνεγκε κραυγὴν καὶ ἔπεσεν.

Τὴν φορὰν ταύτην δὲν ὑπεκρίνετο. Μία σφαῖρα ἀληθῆς σφαῖρα τὸν ἐπέτυχεν εἰς τὸ σκέλος. Ὁ ἀντίπαλός του ἐνόμισεν ὅτι ἐφονεύθη καὶ δὲν ἔκρινε πλέον ἐπάναγκες νὰ μείνῃ πλησίον του. Ἡ μάχη ἐμαίνετο σφόδρα. Ἐγκατέλιπε τὸν ὑπολοχαγὸν καὶ ἐγένετο ἄφαντος.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς τὸ τάγμα ἠλεκτριζόμενον ἀπὸ τὸν διοικητὴν του ἐκυρίευσεν τὸ ὁδόφραγμα καὶ τὴν πρῶϊαν ὅτε συνέλεξαν τοὺς τραυματίας, εὗρον καὶ τὸν Λεροᾶ, ὄν μετεκόμενον εἰς τὸ νοσοκομεῖον.

Κατὰ τὴν ἡμέραν ἡ ἀνταρσία καταβληθεῖσα ἀντίστατο μόνον εἰς ὀλίγα τινὰ σημεῖα. Ὁ στρατηγὸς Καβαινιακὸς ἐπεσκέπτετο τὰ νοσοκομεῖα καὶ ἀντήμειβε τοὺς θαρραλέους. Φθάσας εἰς τὴν κλίνην, ὅπου ἐκεῖτο ὁ Λεροᾶ, ἔμαθεν ὅτι ὁ ὑπολοχαγὸς μολονότι ἔπαθε σφοδρὸν στραγγάλισμα τοῦ ποδός, ἐμποδίζον αὐτὸν νὰ βαδίσῃ, ἠθέλησεν ἐπιμόνως νὰ μεταβῇ εἰς τὸ τάγμα του καὶ

τόσον καλά έπολέμησε μετ' αὐτοῦ, ὥστε έτραυματίσθη βαρέως καθ' ἦν στιγμήν ὄρμα εἰς τήν έφοδόν.

— Λάβε, ἀνδρείε μου, εἶπεν ὁ στρατηγός θέτων ἐπὶ τοῦ στήθους του τὸν σταυρὸν τοῦ Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς, σοῦ ἀξίζει νὰ τὸν πάρῃς δύο φορές!..

(Μετάφρασις)

X.

ΤΟ ΧΡΥΣΟ ΚΡΕΒΑΤΙ

Τὸ ξέρω· εἴμ' ἓνα πλᾶσμα ταπεινὸ
Ἐν τόσα, χωρὶς δύναμι καὶ χάρι,
Κ' εἶμαι μιὰ στάλα ἔστων ὠκεανό,
Κ' εἶμαι ἔστων κάμπο ἀσήμαντο χορτάρι.

Ἄλλ' ἄκουσε τὸ ὄνειρο τὸ πλάνο
Ποῦ φάνηκε ἔμπροστά μου ἀστραφτερὰ
Ἐκεῖ ποῦ εἶχα κλείσει μιὰ φορά
Τὰ μάτια μου ἔς τὰ γόνατά σου ἐπάνω.

Εἶδα πῶς ἐκοιμώμουνα βαρεῖα
Σφιγτὸς ἀπὸ νᾶν ὕπνο μολυβένιο
Καὶ τὸ κρεβάτι μου μαλαματένιο
Ἐλαμπεν ἀπὸ κάθε του μεριά.

Κ' ἐνῶ τὰ μάτια μ' ἔμεναν κλειστὰ
Ἐβλεπαν ἀπ' τὸ φῶς αὐτὸ λουσμένα.
Ἀπ' τὸ χρυσὸ κρεβάτι μου ἔμπροστά
Πολλοὶ πολλοὶ περνοῦσαν ὀλοένα.

Κ' ἔβλεπα ἔς τὸ κρεβάτι μου ἔμπροστά
Ἐσταματοῦσανε καὶ δὲ μιλοῦσαν
Καὶ μ' ἄνη μύρια μοσχολογιστὰ
Μὲ ράντιζαν καὶ μὲ μοσχολοῦσαν.

Κ' ἔβλεπα κόσμον ἀκίνητον, σκυφτό,
Μὲ γόνατα ἔμπροστά μου λυγισμένα,
Ἀλλὰ κανένα μὲς ἔς τὸν κόσμον αὐτὸ
Δὲν ἔνοιωθα ποῦ νὰ πονῆ γιὰ μένα.

Δὲν ἔβλεπα ἓνα στόμα νὰ γελά,
Μιὰν ὄψιν ἀπὸ φροντίδα νὰ βαραίνει,
Δυὸ μάτια δὲν ἀντίκρυσαν θολὰ
Λάμψιν παντοῦ μαρμάρου ἦταν χυμένη.

Παιδιά, γυναῖκες, γέροι, νοῖ, λαὸς
Ἀμέτρητος μαρμάρωναν ἔμπρός μου,
Κ' ἔλεγες πῶς ἐγὼ ἦμουν ὁ θεὸς
Τ' ἀλλόκοτου καὶ στοιχειωμένου κόσμου.

Ἀλλὰ θεὸς ποῦ εἶχα γιὰ φιλιὰ,
Κ' εἶχα γιὰ χὰιδία περισσὴ τρεμιούλα!
Ποῦ μ' ὄλη μου τῆ θεία φεγγολιά
Ἐκρυβα μιὰ πελύπαθη καρδούλα,

Κ' ἐκύτταζα καταφρονετικὰ
Λουλούδια, γονατίσματα, λιβάνια,
Θεὸς ποῦ ἐλαχταροῦσα πῶ γλυκὰ
Ἐναν περιστεριῶνα ἀπ' τὰ οὐράνια!

Θεὸς μὲ δίχως δύναμι καμμιὰ,
Παρὰ μὲ τὸ προσκύνημα τῶν ἄλλων
Ἐποῦ μοῦ πλάταιναν τὴν ἐρημιὰ
Κ' ἔκαναν τὸν καῦμό μου πῶ μεγαλύτερον.

Κ' εἶδα πῶς μ' ἔπιασε καῦμός τράνος
Νὰ διώξω τέτοιον ὕπνο, νὰ ἐυπνήσω,
Καὶ λόγια τρυφερὰ τοῦ καθενὸς
Νὰ εἰπῶ καὶ γέλια μ' ὄλους ν' ἀρχίῃσω.

Καὶ τάνθη, στέφαν' ἀπὸ μὲ πλεχτὰ,
Ἐὸλους νὰ τὰ μοιράσω πεταχτὰ
Καὶ μὲ ταῖς νιὰς καὶ μὲ τὰ παλληκάρια
Χορὸ νὰ στήσω ἔς τὰ χλωρὰ χορτάρια.

Ἄλλοίμονο! μιὰ δύναμις κρατᾶ
Τὸ σῶμα μου δεμένο ἔς τὸ κρεβάτι,
Τὰ χέρια μου ἔς τὸ στήθος καρφωτὰ,
Τὸ στόμα σφραγιστό, κλειστὸ τὸ μάτι.

Καὶ μοῦ βαραίνουν οἱ χιονάτοι ἄνθοι,
Σὰ νεκρολούλουδα, χέρια καὶ στήθια...
Ἀλλὰ τοῦ κάκου καρτερῶ νὰ ῥθῆ
Νὰ μὲ γλυτώσῃ ἀνθρωπινῆ βοήθεια.

Καὶ τότε μιὰ φωνὴ λαχταριστῆ
Μοῦ ἐξέφυγεν ἀπ' τῆς καρδιάς τὰ βάρη.
Μέσα ἔς τὸ λάρυγγα ἡ φωνὴ μου ἐχάθη,
Καὶ νὰ τί ἔλεγε πρὶν νὰ σβυστῆ:

«Κάλλιο νὰ εἴμ' ἀγνώριστος ἀπ' ὄλους,
Καὶ καταφρονεμένος νὰ γυρνῶ,
Νὰ τρέχω, νὰ βγγάω, καὶ νὰ πονῶ
Μέσα σὲ λόγγους, μέσα σὲ τριβόλους»

«Καλλίτερα τὰ πόδια μου γυμνὰ
Σ' ἀγκάθια, σὲ πρινάρια νὰ ματώνω,
Καὶ μὲς ἔς ταῖς ἐρημιαῖς καὶ ἔς τὰ βουνὰ
Ρόδα ποτέ, φίδια νὰ βρίσκω μόνο»

«Παρὰ νὰ μ' ἔχ' ἡ Δόξα χαιδευτὸ
Κι' ἀνθοστεφάνωιο νὰ μ' ἔχῃ θῦμα,
Κ' ἔμπρός μου κόσμον νὰ θωρῶ σκυφτό
Ἐ τῆς Φήμης τὸ κρεβάτι, σὰ σὲ μνήμα.»

«Μοῦ φτάνει ἐμὲ παράμερη ζωὴ,
Ψυχὴ καὶ χέρια ἐλεύθερα νὰ νοιώθω,
Κ' ἡ ἀγάπη, μαλακώτατη πνοή,
Νὰ μοῦ ξανάβῃ τῆς ζωῆς τὸν πόθο.»

«Μοῦ φτάνει ὁ ἥλιος, ἄστρο εὐλογητό,
Ὅπως γιὰ ὄλους καὶ γιὰ μὲ νὰ λάμπῃ,
Κ' οἱ κάμποι ποῦ δουλεύω καὶ πατῶ
Νὰ εἶνε τῆς πατρίδος μου οἱ κάμποι.»

«Μοῦ φτάνει νᾶχω πάντα ἔς τὸ πλευρὸ
Συντροφισσα, παρηγορήτρα Ἐσένα,
Μοῦ φτάνει τῶν βασάνων τὸ σταυρὸ
Μαζὶ νὰ τὸν κρατοῦμε ἀντρειωμένα.»

Καὶ ἔυπνησ' ἀπὸ τ' ὄνειρο τὸ πλάνο
Ποῦ πρόβαλε ἔμπροστά μου ἀστραφτερὰ
Ἐκεῖ ποῦ εἶχα κλείσει μιὰ φορά
Τὰ μάτια μου ἔς τὰ γόνατά σου ἐπάνω.

Τὸ ξέρω· εἴμ' ἓνα πλᾶσμα ταπεινὸ
Ἐν τόσα, χωρὶς δύναμι καὶ ἔχῃ,
Κ' εἶμαι μιὰ στάλα ἔστων ὠκεανό,
Κ' εἶμαι τῆς γῆς ἀσήμαντο χορτάρι.

Μὰ δὲν ποθῶ τῆς Δόξης τὰ παλάτια,
Καὶ τῆς Ἀθανασίας τὸν οὐρανόν.
Χάρι καὶ δύναμι νοιώθω, δυὸ μάτια,
Τὰ μάτια σου ποῦ κλαίν' ὄταν πονῶ.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ.